TOVERI
(THE COMRADE)

The organ of the Finnish workers in the Western States. The only Finnish Daily in the West. Puhlished Daily, except Sunday, at Astoria, Oregon, by the Western Workmen's Publishing Society.

JOHN VÄLIMÄKI, Editor & Manager

Office Seventh and Commercial St., Opposite Post Office.
TELEPHONE — Office 365; Editorial Dep't 832.

Entered as second-class mail matter July 18, 1912, at the Post Office at Astoria, Oregon, under the Act of March 3, 1879.

TOVERIN TOIMITUS.

Eilen pitämässään kokouksessa valitsi Toverin johtokunta tov. Edi Sulkasen Superiorista, Wis., Toverin toimittajaksi. Sulkanen tulee ottamaan vastaavan toimittajan paikan ainakin siihen saakka kun yleisäänestyksellä ehditään joko hyljätä tai hyväksyä johtokunnan menettely. Nykyinen vastaava toimittaja jää edelleenkin toimitukseen siirtyen entiselle paikalleen toimitussivun avustajaksi.

Pienistä erimielisyyksistä huolimatta menettelytapakysymyksiin nähden, uskomme toimituksen pysyvän sopuisana ja lisätyillä voimilla ponnistavan entistä enemmän Toverin sisällön parantamiseksi, niin että se kaikin puolin vastaisi nykyaikaisen työväen päivälehden tehtäviä. Toivomme että lukijamme samaten ottaisivat yhteisesti ponnistaakseen lehtemme tilaajamäärän kohottamiseksj ia taloudellisen aseman lujittamiseksi niin että se horjumatta kestäisi pahimmatkin myrskyt.

AJAN MERKKEJÄ

Yksi ilahduttavimpia ilmiöitä Amerikan unionistisen liikkeen keskuudessa viime päivien ajalta on kirjaltajaliiton (latojain) virkailijain vaali. Kirjaltajat ovat heittäneet niskoiltaan yhden taantumuksellisimman virkakoneiston mitä yhdessäkään ammattiliitossa on ollut. Lähes parikymmentä vuotta on tätä ammattiliittoa hallinnut joukko virkailijoita jotka ovat olleet parempia santarmeja porvaristolle kuin sen parhaatkaan omat palkatut virkailijat. Milloin ikänä kirjaltajain keskuudessa on alkanut ilmetä edistyksellisiä pyrkimyksiä joko omien ammattiolojen parantamiseksi tai koko työväenluokan etujen puolustamiseksi, aina ovat tämän liiton päävirkailijat olleet nuijimassa alas sellaisia yrityksiä käyttäen monasti keinoja joita työväenliikkeen vihollisetkaan eivät aina viitsisi käyttää. Järjestön jäsenistön ollessa hajaantuneita ympäri maata, pieni ryhmä paikassaan, ei jäsenistö ole milloinkaan päässyt yhdistymään ja yhteisymmärrykseen keskenään siinä määrin että tuon autokratian kukistaminen olisi käynyt mahdolliseksi. Milloin virkailijat ovat yhtä osaa jäsenistöstä kurittaneet, on suuri enemmistö ollut välinpitämätön tai tiedoton virkailijain menettelylle. Heillä, näillä virkailijoilla, on sen lisäksi ollut vanhaa mainetta takanaan. Useimmat heistä ovat aikanaan olleet osallisina suurissa onnistuneesti käydyissä lakkotaisteluissa, erityisesti 8 tunnin työpäivätaisteluissa neljä viisitoista vuotta takaperin ja silläkin onnistuneet pysyttelemään satulassa, vaikka he aikoja ovat käyneet liikkeelle hyödyttömiksi.

Ja nyt on edistysmielinen, osittain sosialistinen ehdokasjoukko lyönyt nämä taantumukselliset laudalta. Vaalitaistelun aikana käytti viroissa oleva joukko kaikkia tämän varakkaan järjestön laitoksia ja keinoja omien etujensa puolustamiseen. Liiton palkatut organiseeraajat lensivät osastosta osastoon ympäri maata, masinoiden ääniä taantumuksellisille. Liiton varoilla painettiin julistuksia ja kirjasia jäsenistölle joissa vastaehdokkaat leimattiin bolshevikeiksi ja jos miksi, vedottiin vanhoillisen jäsenistön alhaisimpiin vaistohin ja intohimoihin ja vieläpä väitetään tapahtuneen kavallusta äänten laskemiseen nähdenkin. Mutta kaikesta huolimatta suoriutuivat edistysmieliset taistelusta voitokkaina. Se todistaa että gompersilaisuuden päivät lähenevät loppuaan. Sillä kirjaltajain esimerkki tulee vaikuttamaan voimakkaasti toistenkin ammattikuntain jäseniin. On vaan lyhyen ajan kysymys kun koko taantumuksellinen koneisto kokonaisuudessaan romahtaa alas. A. F. L:n konventsionissa se kyllä voi vielä tämän kerran kestää, mutta sikäli kun jäsenistö pääsee yleisäänestyksellä eri liitoissa mieltään ilmasemaan, lohkoo se maan heidän jalkainsa alta niin että vuoden kuluttua ei tuo koneisto voi enää pönkittämälläkään jäädä seisomaan. Unionistisen liikkeen historiassa alkaa uusi ajanjakso ja uudet toimintatavat.

MARXILAISUUS JA MAAILMANSODAN SYYT

(Sos.-dem. Aikakauslehdestä)

Muistan, kuin kerran jouduin eduskunnan kahvihuoneessa ryhmätoverieni kanssa kovaan kiistaan siitä, kuka tai mikä oli maailmansotaan syypää. Keskustelu lähti muistaakseni siitä, että allekirjoittanut väitti keskusvaltain diplomatiaa sodan välittömään syntymiseen pääsyylliseksi. Tätä väitettäni vastaan nousi pöydässä istuvien toverieni jokseenkin yksimielinen vastalause: keskusvaltain johtavat valtiomiehet eivät ole suinkaan sotaan enin syypäät, vaan kaikki Euroopan suurvaltain valtiomiehet ovat yhtä syyllisiä. Muuten, väitettiin, onkin turhaa etsiä syyllisiä yksityisistä henkilöistä. Tosiasiassa on sodan sytyttänyt kapitalismi, jonka nykyaikainen muoto — finanssipääoman herruus — on synnyttänyt joka maassa imperialistisia pyrkimyksiä, jotka luonnolain välttämättömyydellä purkautuvat eri kapitalististen maiden aseelliseen yhteentörmäykseen. Sen vuoksi on myöskin huomion kääntämistä pääasiasta, jos ruvetaan tutkimaan, onko yksi valtio enemmän syyllinen kuin toinen sodan välittömään puhkeamiseen.

Tällaiset väitteet eivät olleet suinkaan ensi kerran kuultuja. Niitä ovat sosialistit maailmansodan aikana esittäneet joka maassa. Erityisesti ovat nykyisten kommunistien teoreetikot tahtoneet esittää ylläesitetyn tapaisen päättelyn ainoaksi tosimarxilaiseksi ajatteluksi. Samantapainen järkeily esiintyi myöskin sodan aikana n. s. Zimmerwaldin Internationalen eräissä julkilausumissa.

Mitä ylläolevaan todisteluun oli vastattava?

Kukaan tieteellisesti sivistynyt sosialisti ei tietysti ole voinut olla olematta tietoinen sitä, että kapitalismi ennen maailmansotaa oli tullut uuteen vaiheeseen. Tämän vaiheen tunnusmerkkeinä mainittakoon, että suurten kapitalististen maiden teollisuudessa oli painopiste siirtynyt kutomateollisuudesta n. s. raskaaseen teollisuuteen (kivihiili- ja rautateollisuuteen), jota oli päässyt hallitsemaan suuriin pankkeihin keskittynyt finanssipääoma. Näiden edut vaativat korkeata suojelustullipolitiikkaa ylimääräisten liikevoittojen turvaamiseksi, mikä politiikka oli omiansa kärjistämään eri maiden välisiä vastakohtia, useinkin likelle kiehumapistettä. Mutta lisäksi oli tälle uudelle finanssipääoman valtakaudelle ominainen toinen pyrkimys, mikä oli vielä vaarallisempi maailmanrauhalle, nim. imperialismi, s. o. pyrkimys hankkia asianomaiselle maalle alusmaita ja vaikutusalueita, jotta finanssipääoma saisi sijoitusmahdollisuuksia. Tätä finanssipääoman herruuskauden suojelustulli- ja ulkopolitiikkaa kannattivat joka maassa laajat väestökerrokset ulkopuolellakin niiden piirien, joiden suoranaisten ryhmäetujen mukaista tuo politiikka oli. Ennen kaikkea voi kaikkialla huomata, kuinka suurmaanomistajaluokka teki liiton kaivos- ja rautateollisuuden harjottain kanssa. Mutta finanssikapitalismin ideologia: yhdistettyjen maatalous- ja suojelustullien teoria ja imperialismin oppi voitti puolelleen laajat piirit muistakin yhteiskuntaryhmistä, aina noiden suurten kapitalististen maiden työväestöä myöten. Tämä olikin ymmärrettävissä, sillä tuo politiikka merkitsi koko kapitalismin uutta kukoistusta ja lupasi koko yhteiskunnalle menestystä ja hyvinvointia.

Kuuluisat marxistit Kautsky ja Hilferding ovat muita perinpohjaisemmin tutkineet tätä kapitalismin uutta vaihetta. (Vert. esim. Kautskyn teosta "Tie valtaan".) Mutta samalla kuin he ovat selvittäneet, mitenkä välttämätöntä kapitalististen valtioiden viimeaikaisen talous- ja ulkopolitiikan ymmärtämiselle on tuntea finanssipääoman viimeisin kehitys, yhtä voimakkaasti he ovat painostaneet, että imperialismi ei suinkaan kaikkialla samassa määrin vaikuttanut suurvaltioiden politiikkaan, vaan että oli olemassa voimakkaita sellaista politiikkaa vastustavia voimia. Senpä vuoksi Kautsky v. 1917 kerran kirjoittikin: "Ei ole mikään ansio nykyään todeta imperialismin olemassaolo. Nykyään on meidän pikemmin katsottava, mikä merkitys tulee niille vastapyrkimyksille, jotka ovat muodostuneet imperialismia vastaan."

Juuri viimeisinä ennen maailmansotaa käyneinä vuosina alkoi erityisen selvästi näkyä imperialismin erilainen luonne ja sen vastavoimien erilainen voimakkuus eri maissa. Toiselta puolen oli olemassa eräitä valtioita, joissa imperialismilla oli erittäin ratkaiseva vaikutus maan ulkopolitikkaan. Kenties tyypillisin tällainen valtio oli Saksan keisarikunta. Tuo eteenpäin pyrkivä teollisuusvaltio katsoi joutuneensa liian vähälle maapallon jaossa ja siksi se pyrki uuteen, sille suotuisampaan jakoon. Tälle pyrkimykselle antoi suuren voiman usko Saksan rajattomiin sotilaallisiin mahdollisuuksiin. Imperialistiset pyrkimykset tulivat töydellisesti ohjanneeksi Saksan politiikkaa, koska Saksassa ei ollut porvarillista radikaalista vastustuspuoluetta eikä porvaristo luullut tarvitsevansa suuriakaan välittää proletariaatin tahdosta. Näin oli Saksan valtakunta varsinkin tällä vuosisadalla yhä enemmän ruvennut ajamaan valloituspolitiikkaa, tavoittelemaan siirtomaita ja merten herruutta. Saksa sekaantui myös yhä enemmän Balkanin kysymyksiin, joiden Bismarck aikoinaan ei ollut katsonut olevan yhden ainoan pommerilaisen muskettisoturin luiden arvoiset . Berliinin suojelukseen alla laho Itävalta-Unkarikin suvaitsi ottaa imperialistisia tapoja. Tämä Saksan politiikka oli omiansa ajamaan Englantia ja Ranskaa vastatoimenpiteisiin, jotka vuorostaan lisäsivät varusteluja Saksan puolella.

Melkoisesti toisenluontoisena ilmeni imperialismi ennen kaikkea Englannissa. Siellä se oli etupäässä puolustavaa laatua. Englantihan oli maapallon jaossa saanut jättiläisosansa, niin että se ei enää tarvinnut uusia valloituksia. Siellä ei sitäpaitsi finanssipääoma ollut saavuttanut samaa valtaa teollisuuden yli kuin keskusvalloissa. Europalaisia markkinoita varten tuottavan kehräämö ja kutomateollisuuden ideologia: vapaakauppa ja rauhallinen ulkopolitiikka hallitsi Englannin poliittista elämää paljon enemmän kuin Saksan. Englannissa oli niitä edustava voimakas porvarillinen puolue, joka ennen maailmansotaa oli pitkät ajat johtanut Englannin politiikkaa. Englannin taholta tehtiin Saksalle tällä vuosisadalla useampia ehdotuksia maailmanpoliittisten kiistakysymysten rauhalliseksi ratkaisemiseksi, varusten supistamiseksi j. n. e., mutta ne raukesivat Saksan haluttomuuteen. Silti ei ole kiellettävissä, että Saksan torjuva politiikka sai Englannin ajamaan ulkopolitiikkaa, jonka tarkoituksena oli Saksan eristäminen muista suurvalloista ja joka Saksassa synnytti entistä suurempaa vihaa Englantia kohtaan. Yllä olen tahtonut vain osoittaa, että Englannissa kapitalismi ei ollut saattanut politiikan johtoon voimia, jotka olisivat halunneet ratkaista aseilla kiistan taloudellisesta maailmanherruudesta. — Vielä vähemmän näin oli laita Ranskassa, jossa sielläkin rauhaa ajavat voimat olivat jo useita kertoja tehneet tyhjiksi yltiöisänmaallisten sotapuuhat ja jossa maailmansodan alkaessa hallitus oli rauhanystävällisten puolueiden hallussa.

Painostan kuitenkin, että kaikissa maissa oli voimakkaita imperialistisia pyrkimyksä, jotka joka paikassa vaikuttivat hallitustenkin politiikkaan. Ne synnyttivät sen suurvaltain välisen jännityksen, joka jo useita kertoja ennen v. 1914 uhkasi sytyttää maailmanpalon. Kysymys on nyt siitä, oliko välttämätöntä, että tuon jännityksen täytyi v. 1914 purkautua sodaksi. Yllä on jo oikeastaan annettu vastaus tähän kysymykseen. Miksi ei sota olisi saattanut tulla ehkäistyksi vielä tuonakin kertana, kun se oli rauhan voimien ponnistuksilla ehkäisty niin monasti ennen? On melkein varmaa, että jos keskusvalloissa olisi ennen maailmansotaa saatu yksinvaltius kukistetuksi, niissäkään eivät kapitalismin imperialistiset taipumukset olisi olleet kyllin voimakkaat murtaakseen vastavoimien vastustusta. Maailmansodan teki mahdolliseksi suureksi osaksi keskusvaltain hallitusmuoto, joka saattoi valtiovallan imperialististen voimien tahdottomaksi leikkipalloksi.

Ylläesitetty käsitys on se, jota nykyään perinpohjaisimmat marxilaiset ovat esittäneet. Siteeraan tämän väitteen todistukseksi esim. tunnettua itävaltalaista marxistia Friedrich Austerlitzia — joka sivumennen sanoen on kuulunut samaan rohkeaan sodan vastustajain ryhmään kuin Friedrich Adler ja Otto Bauer: "Muuten sanoo meille kaikkien v. 1914 olemassaolleiden tosiasiain punnitseminen, että maailmansodan objektiiviset edellytykset tosin olivat silloin olemassa — juuri kapitalistinen järjestelmä kaikkine seurausilmiöineen — mutta että jo siihen aikaan oli useita voimia vaikuttamassa, jotka koettivat ehkäistä sodan syttymistä, ja että voi suurella todennäköisyydellä sanoa, että jos silloin olisi onnistuttu torjumaan sodan vaara, se olisi suuressa määrin ylipäänsäkin sammunut." — "Puhua sodan luonnonlainomaisesta välttämättömyydestä — mihin johtaa käsitys, että yksistään kapitalistinen järjestelmä olisi sen synnyttänyt ja että sen olisi pakosta ollut se synnytettävä — on rajatonta järjettömyyttä. Militaristisia pyrkimyksiä vastaan vaikuttivat rauhanystäväin pyrkimykset, imperialistisia vastaan sosialistiset; kapitalismista johtuvaa kansain ja valtioiden itsekkyyttä vastaan vaikutti maailman kaiken taloudellisen, henkisen ja moraalisen elämän yhä voimakkaampi ja kiinteämpi toisiinsa kietoutuminen; kapitalismi synnytti sotapyrkimyksiä, mutta kaikki voimat, jotka se loihti esiin vastustajikseen, taistelivat niitä vastaan. Senvuoksi emme voi käsittää sotaa fatalistisesti, edeltäkäsin määrätyksi järkkymättömäksi tapahtumaksi, vaan on meidän tutkittava yksityiskohtaisesti, kuka on syyllinen tuohon ihmiskunnan katastrofiin, millä menettelyllä me juuri vaikuttavimmin taistelemme kapitalismia vastaan." Ja sama kirjailija lausuu toisessa kohdassa: "Jokainen selkkaus saattoi kehittyä maailmansodaksi, mutta oliko sen silti pakko syttyä? Europassa oli kaikkialla ruutitynnöreitä — ja niitä oli asetettu molemmille puolin — mutta oliko silti välttämätöntä heittää se kipinä, joka ne sytytti?"

Ylläolevalla todistelulla on samalla kumottu se alussa mainittu väite — sekin muka tosimarxilainen — jonka mukaan eivät yksityiset henkilöt ja ryhmät ole sotaan syyllisiä, vaan kapitalismi, mitä vastaan siis taistelu olisi muka kohdistettava.

Tähän väitteeseen lausuu taasen Kautsky: "Tuo väite kuulostaa sangen radikaaliselta, mutta sen vaikutus on taantumuksellinen kaikkialla, missä se vaikuttaa käytännölliseen toimintaan. Sillä kapitalismi ei ole mitään muuta kuin abstraktsioni, käsiteellinen yhteenveto, joka saadaan lukuisain yksityisilmiöiden tarkastelusta ja joka on välttämätön apuneuvo, kun pyritään käsittämään näiden yksityisilmiöiden lainmukaista keskenäistä yhteyttä. Mutta abstraktsionia vastaan ei voi taistella, paitsi teoriassa, mutta ei käytännössä. Käytännössä me voimme taistella vain yksityisilmiöitä vastaan." Ei ole suinkaan merxilaisuutta, kun tahdotaan kääntää huomio etsimästä syyllisiä henkilöitä viittaamalla kapitalismin persoonattomaan syyllisyyteen. Marx ja Engels eivät ole ikinä tyytyneet puhumaan kapitalismin turmiollisista vaikutuksista yleensä. He pyrkivät yhtä paljon ottamaan selvän yksityisten laitosten, puolueiden ja niitä johtavien politiikkojen, kuten esim. Palmerstonen ja Napoleonin, toiminnasta. Samoin on tehtävä niiden suhteen, jotka maailmansodan aiheuttivat; se ei ole vain meidän oikeutemme, vaan velvollisuutemme, eikä vain ulkopoliittisista, vaan myöskin sisäpoliittisista syistä, jotta niille henkilöille ja laitoksille, jotka ovat syypäät hirvittävään tuhoon, tehtäisiin paluu ikuisiksi ajoiksi mahdottomaksi."

J. W. Keto.

Miksi Ranskan työv.-liitto aijotaan hajottaa

Joku aika takaperin lennättivät kaapelilaitokset sen hämmästyttävän tiedon, että Ranskan hallitus on ryhtynyt toimenpiteisiin Ranskan Yleisen Työväenliiton (General du Travail) hajottamiseen ja että oikeusministerille on annettu tehtäväksi ryhtyä käytännöllisiin toimenpiteisiin tämän työväen järjestön laittomaksi julistamiseksi.

Tämä uutinen on paljon merkitsevä, ei ainoastaan Ranskan työväelle vaaan yleensä koko mailman järjestyneelle työväelle, sillä onhan tuo liitto tullut kuuluisaksi koko mailman proletariaatille ja ollut paljon merkitsevänä osana kansainvälisen työväenliikkeen vapautustaistelussa. Sentähden on hyödyllistä tutkia yleispiirteisesti niitä perussyitä mitkä ovat johtaneet Ranskan vallassaolijat tuohon äärimäiseen toimenpiteeseen.

Ranskan Yleinen Työväenliitto, joka teoreettisesti omaksuu syndikalismin opit, on aina julistanut olevansa vallankumouksellinen pyrkimyksiltään joskin sen taistelu tähän asti taloudellisena järjestönä on rajottunut tämänpäiväisten parannusten taisteluun jäsenistölleen. Mutta sodan aikana tämän liiton johtomiehet, aivan samalla tavalla kuin monien maitten oikeistososialistiset johtomiehetkin pettivät vallankumouksellisen työväen asian ja antautuivat palvelemaan ja tukemaan maansa militaristista taantumusta ja sotaa. Etunenässä Ranskan Työväenliiton monivuotinen sihteeri ja johtaja Jouhaux teki kompromissin Ranskan vallassaolijain kanssa, otti toimia vastaan moniin hallituksen eri komissioneihin joiden tarkotus oli edistää sodan käynnin tehokkuutta. Olipa Jouhaux vielä tämän vuoden alku puolella mailman kapitalististen hallitusten järjestämässä työn ja pääoman sopusointukonferenssissa n. k. Washingtonin työväen konferenssissakin edustajana.

Mutta työn ja pääoman välisen taistelun kärjistyminen, Ranskan suurten proletarijoukkojen ja imperialistismilitaristisen taantumuksen juovan kasvaessa jyrkäksi kuiluksi ja tämän yhteydessä Ranskan proletariaatin vallankumouksellisuuden kasvaessa lukemattomien lakkotaistelujen on Ranskan Työväenliiton täytynyt palata uudelleen yhä jyrkemmälle vallankumouksellisuuden tielle ja sodan aikana vallassaolijain kanssa konpromiseeraavat johtajatkin ovat pienemmässä tai suuremmassa määrin ajautuneet pohjajoukoissa heräävän vallankumousvirran mukaan jälleen taistelun tielle.

Niinpä elinkustannusten suunnattomasti noustessa, työttömyyden alati kasvaessa ja taantumuksen asettuessa yhä räikeämmin järjestynyttä työväestöä vastaan on Ranskan järjestynyt työväki joutunut omaksumaan ohjelmakseen yhä enemmän sosialismin varsinaisen toteuttamispyrkimyksen. Ensimäisenä huomattavana askeleena tähän suuntaan voitanee pitää Järjestyneen Työväen Taloudellisen Neuvoston perustamista viime tammikuulla. Tämä neuvosto perustettiin Ranskan Yleisen Työväenliiton toimesta ja on sen tarkotuksena kehittää ja suunnitella toimenpiteitä Ranskan kaikkien teollisuuslaitosten ja koko yhteiskunnallisen ja taloudellisen elämän hallinnan hankkimisesta työväenluokan käsiin.

Tähän Taloudelliseen Työväen Neuvostoon kuuluu kolme jäsentä Yleisestä Työväenliitosta, kolme jäsentä teknillisten työläisten järjestöstä, kolme osuustoiminnallisen liikkeen edustajaa ja kolme siviili (valtion) virastojen työläisistä.

Neuvostolla on käsiteltävänään ja tutkittavanaan seuraavat kysymykset: 1) kuletusliikenne ja voimalaitokset, 2) kansallinen talous, 3) teollisuuksien tuotanto ja raaka-aineet, 4) maanviljelys, 5) raha-asiat ja luotto, 6) yhteiskunnallinen hallinta, 7) yleinen teknillinen valistus, 8) kauppa ja tuotteiden jako, 9) sodan hävitysalueet.

Kaikista näistä eri aloista on hankittava tarkat tiedot ja tehtävä tarkat yksityiskohtaiset tutkimukset niihin nähden ja annettava niistä lausuntonsa. Eräässä lausunnossaan selostaa Yleisen Työväenliiton sihteeri Jouhaux syitä mitkä johtivat tämän Taloudellisen Neuvoston perustamiseen seuraavasti: "Mailman sodan valloilleen laskema taloudellinen kriisi, hallituksen kykenemättömyys ja haluttomuus ryhtyä mihinkään parannustoimenpiteisiin, työläisten päättäväinen pykimys ryhtyä ratkaisemaan yhteiskunnallisia kysymyksiä huolimatta kaikista vastustusyrityksistä."

Teknillisten työläisten edustaja Francq selittää tätä liikettä "rakentavaksi vallankumouksellisuudeksi" Jouhaux kutsuu sitä "työpajan asettamiseksi hallituksen sijalle". Hallituksen työläisten edustaja Laurent lausuu: "ei ole riittävää ainoastaan kontrollin hankkiminen, vaan pätevän kontrollin hankkiminen." — Vapaus.

Suomen vasemmistososialistien perustava kokous

(Työmiehen kirjeenvaihtajalta.)

Ensimäinen kokouspäivä.

Torstaina toukok. 13 p:nä alkoi vasemmistososialistien edustajakokous Helsingin työväentalon juhlasalissa. Kokouksen avasi väliaikaisen puoluetoimikunnan puolesta E. Pekkala, selostaen avauspuheessaan kokouksen tarkoituksena olevan työväen todellista luokkataistelua tukevan puolueen perustamisen, koska sos. dem. puolueemme ei ole voinut tyydyttää maamme työtätekevän luokan suuria joukkoja.

Avauksen jälkeen julistettiin kokous suljetuksi. Edustajain, eli luotettujen puoluetoverien suosituksesta päätettiin myöntää läsnäolo-oikeus uuden puolueen jäsenkortin omaaville henkilöille. Seurasi valtakirjain hyväksyminen. Havaittiin edustajia saapuneen kokoukseen 71 eri järjestöstä, sitäpaitsi olivat sanomalehdet, "Pohjan Kansa", "Kansa", "Työväen Lehti" ja "Vapaa Sana" lähettäneet kokoukseen edustajansa.

Omalla oikeudellaan olivat sen lisäksi saapuneet kokouksen menoa seuraamaan Helsingin kaupungin poliisimestari, sekä 5 "ohranan" palvelijaa.

Kokouksen puheenjohtajiksi valittiin Eino Pekkala, A. Raatikainen ja S. Heikkilä, sekä sihteereiksi Kössi Kivi ylisihteeriksi ja muiksi sihteereiksi K. Leino ja A. Halme.

Tervehdyksiä olivat edustajakokoukselle lähettäneet Saksan Riippumattomien puolesta Daümig ja Crispien, Englannista Robert Willams, E. Johnson ja G. Lansbury, sekä Ivar Lassy Helsingin vankilasta, sitäpaitsi useat maamme työväenyhdistykset ja järjestöt.

Seurasi ensimäisenä kysymyksenä puolueen perustaminen, sekä sille nimen hyväksyminen. Yksimielisesti päätettiin perustaa puolue. Sen nimeksi hyväksyttiin "Suomen Sosialistien Työväen puolue".

Pöytäkirjan tarkastajiksi valittiin Lehtinen ja Vainio.

Hyväksyttiin väliaikainen Puoluetoimikunnan ehdottama työjärjestys kokoukselle.

Väliaikaisen puoluetoimikunnan ehdotuksesta valittiin seuraavat valiokunnat:

Järjestysvaliokunta, jonka muodostavat kokouksen puheenjohtajat ja sihteeri;

Ohjelmavaliokunta, 9 jäsentä;

Sääntövaliokunta, 9 jäsentä;

Puolueasiain valiokunta, 5 jäsentä; sekä äänestysvaliokuntaan 9 jäsentä.

Väliaikaisen puoluetoimikunnan toimintakertomuksen esitti toimikunnan sihteeri E. Lehtinen. Toimintakertomus hyväksyttiin ilman keskustelua.

Internationalekysymys alustettiin toimikunnan taholta. Kysymys lähetettiin keskustelun jälkeen valiokuntaan.

Maatalouskysymys lähetettiin S. Vuolijoen maatalousohjelman perusteella valiokuntaan.

Samoin lähetettiin valiokuntaan toimikunnan alustuksen perusteella valistuskysymys.

Pää-äänenkannattajakysymyksestä esitettiin kokoukselle kaksikin alustusta, joissa ehdotettiin että kokous velvottaisi puoluetoimikuntaa ryhtymään pikaisesti toimenpiteisiin pääänenkannattajan saamiseksi puolueelle Helsinkiin. Siihen mennessä kunnes sellainen on saatu, voisi puolue pitää äänenkannattajanaan jotakuta maaseudulla ilmestyvää vasemmistolehteä. Kysymys lähetettiin valiokuntaan. Vielä lähetettiin toimikunnan alustamina asianomaisiin valiokuntiin seuraavat kysymykset:

Puoluelehtien hyväksyminen, puolueverojen suuruuden määrittely, puolueneuvoston asettamiskysymys, sekä puolueverojen kantamiskysymys.

Puoluetoimikunnan ja tilintarkastajain valitseminen siirrettiin seuraavaksi päiväksi. Kokous loppui siltä päivältä kello 5.20 i. p.

Ruhrin alue kumoukselliseksi

Vallankumoukselliset hyvin järjestyneitä.

Daily Heraldin kirjeenvaihtaja kirjoittaa lehdelleen Kölnistä:

Palaan juuri Ruhrin alueelta. Mielestäni se on kypsä uudelle, paremmin järjestetylle, yhtenäisemmälle ja hurjemmalle työläisten nousulle kuin mitä entinen valtakunnan puolustusjoukkojen kukistama liike oli.

Münsterissä, Veselissä, Dorstenissa, Essenissä, Bochumissa, Dornundissa ja puolessa tusinassa muita teollisuuskeskuksia valtakunnan puolustusjoukkojen konekiväärit ja pistimet pitävät yllä keinotekoista tyventä. Näissä paikoissa, samoinkuin muuallakin punainen armeija on lakannut olemasta näkyvänä voimana, mutta järjestö, joka sen loi huhtikuun ensi päivänä, toimii voimakkaampana kuin milloinkaan sotilasmahdin ulottumaan ulkopuolella. Useissa pikkukaupungeissa Ruhrista etelään työläiset tätä nykyä käytännössä kontrolloivat paikallista hallintoa. Heidän päämajansa sijaitsee pienessä Remscheidtin kaupungissa 3 penink. Düsseldorfista etelään lähellä englantilaista miehitysaluetta. Keskuskomitea, jonka lähettejä on jokaisessa Ruhrin alueen kaupungissa, toimii täällä ja odottaa aikaansa. Vähintäin 40,000 miehen suuruinen valtakunnan puolustusjoukko on tätä nykyä keskitettynä Ruhrin alueelle ja sen lähettyville. Sitä komentaa Mackensenin entinen esikuntapäällikkö kenraali von Seckt. Essenin komendantin vakuutuksen mukaan tuo joukko on riittämätön pysähdyttämään hyvinjohdettua työläisten nousua.

Työläiset asestettuja.

Saksan sotilasviranomaiset arvelevat työläisten luovuttaneen ainoastaan 10 pros. hallussaan olevista aseista. Yksityiset työläiset kertoivatkin minulle empimättä, että heillä on kiväärit tallella ja että on vain ajan kysymys, milloin punainen armeija uudelleen "mobilisoidaan". Valtakunnan puolustusjoukkojen yksityisissä vaaditaan ei ainoastaan kiväärien, vaan myös konekiväärien, käsikranaattien, miinanheittäjien ja liekinheittäjien luovuttamista. Viimeisessä julistuksessaan Essenin komendantti uhkaa ilman muuta teloittaa jokaisen työläisen, jolta tavataan aseita. Yhtään kätkettyä asevarastoa ei silti ole voitu paljastaa.

Westfaalin kaupunkeihin sijoitettujen valtakunnan puolustusjoukkojen moraali on huono ja on epäiltävä, voiko kuri säilyä uuden nousun sattuessa. Sotilaat eivät tervehdi kuduilla upseerejaan — seikka, mitä on melkein uskomatonta Saksassa. Joukoissa on suuri prosentti alle 20 vuotiaita poikasia. Aivan silminnähtävästi ne pelkäävät työväenluokan voimaa ja yhteistunnetta. Ruhrin alueella nykyään vallitseva valkoinen terrori johtuu suureksi osaksi tästä pelosta.

Suurinta osaa punaiseen armeijaan kuuluneista työläisistä ei voi mitään mielessä pitää bolshevikkeina. Johtajat olivat järjestään syntyperäisiä saksalaisia, joukossa ainakin yksi pormestari. Mitään yhteyttä

SÄKENIÄ

Tilatkaa nyt, ettei enään unohdu. Säkeniä on yleisesti arvokkuudeltaan tunnustettu tarkoitustaan vastaavaksi julkaisuksi. Ainoa laatuaan. Mielenkiintoisia tietoja Venäjältä. Hinta $1.50 vuosi.

RAIVAAJA,
Box 468, Fitchburg, Mass.

$100,000
aina rahaa kassassa talletuksien suorittamista varten
Työläisten Luottoyhdistys,
48 Wallace Ave., Fitchburg, Mass.

Oregon-Washington alueen sihteeri-järjestäjän toimi avoinna

Täten ilmoitetaan tämän alueen sihteeri-järjestäjän toimi hakukelpoisten tovereiden haettavaksi. Toimeen on alettava viimeistään 4 päivä heinäkuuta. Hakemukset palkkavaatimuksineen on oltava sisällä kesäkuun 13 päivään mennessä, 1920, osoitteella:

ALUETOIMIKUNTA
719 Montana Ave.,
Portland, Oregon.